

לבסוף הושלכו תומכי בגין מן האולם. הם המשיכו אמנם גם מבחוץ לצעוק "יחי וכו'", אולם נואמי הגוש החופשי התגברו עליהם. בידם היה הרמקול.

שרים וארבע שעות לאחר מכן

במרחק קילומטרים ספורים מבית-האזרח, התכנס מרכז תנועת החרות לישיבה מיוחדת. על הפרק: השעיית תמיר מן ה'תנועה, באשמת כזיון והחרמת בית-הדין העליון של חרות. מצודת זאב - לב ליבה של תנועת ה'חרות - דמתה למטה קרבי. הישיבה נועדה לשבע ערבי, אך הסדרנים התייצבו בחמש. לקומה 14 נועדה למרכז, לכן הוכרזה כשטח אסור לסתם חברים פשוטים. אולם מכיון שהחברי התנועה לוקחים כל עניין לליבם - בעיקר כשהמדובר בהשעיית חבר המייצג גוש שלם - נאסרה הכניסה גם לקומה 13, ליתר בטחון.

כולם ידעו כי זו תהיה הישיבה הפילוג: לנאמני בגין יש רוב קטן במרכז, לכן יושעה תמיר. אולם רק אתמול, בבית-האזרח, הודיע הגוש החופשי כי גורל תמיר הוא גורל הגוש. לכן יושעה תמיר ועימו הגוש החופשי כולו. במקום חרות אחת, תהיינה שתיים.

ועד ישיבת המרכז חף בינתיים

שבע, שבע ורבע. שבע וחצי. הגוש החופשי ביקש דחייה של חצי שעה. תמיר-שוסטאקטיאר יורדים לקומה 12, להתייעצות. שבע וחצי. רבע לשמונה. גם בן-אליעזר יורד לאותה הקומה, ונכנס לאותו החדר. הפתעה, לחישה, "בנו" ו"יחי". אחריו יורד חיים לנדאו, גם יעקוב יוני דוך. כולם נאמני בגין, וזה כבר לא מובן. כעבור רבע שעה יוצאים נאמני בגין מן החדר ועולים לישיבת המרכז. שם מחכים עשרות חברי המרכז במתח, מבלי שהם יודעים משהו על המתרחש. כעבור דקות ספורות יוצאים גם תמיר-שוסטאקטיאר. חברי תנועה סקרנים מחכים רק לרגע שחדר ההתייעצות יתרוקן, ואז נדחפים פנימה, מחטטים בין שירי הנייר שעל ה'רצפה, כדי למצוא רמז למה שהתרחש. בינתיים פונה ח"כ טיאר לסובבים אותו

במדינה

(המשך מעמוד 11) לון מחפיר. שלישית, לעצב ולבצע מדיניות פיתוח-תעשייתי חדשה. לצורך זה הקים את הועדה, הכוללת כלכלנים, מהנדסים ואנשי-מינהל, ולא רק מקרב עובדי המדינה. המחקרים הם מדעיים ומדוייקים. לכן נתבקשו גם משרדים לייעוץ כלכלי להכין סקרים ותכניות-היעוץ.

קצה-מורה אחד פשוט. בשקט ובי-הדרגה, כדי לא לגרום למשברים, החלו בביצוע התכניות החדשות. וכבר התחילה היא מהפכנית לגמרי: במקום כיסוי-השטח במפעלי-תעשייה לא-חשובים, הוחלט להג'יג סלקציה חמורה, כשהשקול הוא הקמת בסיסים לתעשיות מוון; מוצרי-חללואת ש' יש להם בחו"ל דרישה פחות או יותר מתמדת, ואשר עבורם מקבלים מחירים טובים; יהלומים; ענף התעשייה האופטית; וכן מוצרים צבאיים וצבאיים-למחצה שפותחו בי-ארץ, ושכמה מהם זכו למוניטין בינלאומי. הנוכחה ראשונה לשינויים הקיצוניים בי-מדיניות-התעוץ שמשם הצעד המהפכני ה' בא: למרבית הפלא לא יתנו יותר ה'החאות מן הבנק-לפיתוח-התעשייה (מקור מיוחדת, את 20 מיליון ל"י) על פי המלצות של משרד המסחר-והתעשייה, ואפילו לא למפעלים הנמצאים באזורי-פיתוח דחוק.

כך השיטה החדשה של שרף הביאה לחי' דוש מעניין ביותר: לתת ה'החאות לפי קנה' מידה אחד פשוט - למפעלים שהוכיחו את עצמם כריחיים.

ירושלים

הזמנה להכתרת עבדאללה לפני מלחמת-העולם אספו תשעה פועלי דפיס ירושלמיים 40 לא"י כל אחד ויסדו את הדפוס הקואופרטיבי הראשון בירושלים, אח' וזה. הם שכרו חנות קטנה, העמידו בה שולחן ושתי מכוונות, והחליטו לשבור את מונופולן השפלה על הדפסות בירושלים. בתחילת הם הדפיסו את היומן וזאר היומ, אחר כך את הפלשתיין פוסט (הג'רוזלם פוסט של היום), וכשבאה מלחמת-העולם הם נרתמו למאמץ המלחמתי, הדפיסו חוברות-הדרכה ופקודות-מיבצע.

אישיכו אותי כד' לסחוס את פי' אבל היא אינה שותקת - ויוצאת עכשיו למלחמה

יא עלתה לפתע, יום אחד למרכז ה'חדשות - ולמחרת נעלמה. היא שוח' ררה מבית-החולים לחולי-נפש בבתי-ים, ו' מאז אי-אפשר היה לאתרה. כאשר צלם ' כתב של העולם הזה הצליחו לצלמה בצא' תה, הם נעצרו, והסרט הוחרם (העולם הזה 1525).

המשטרה אמרה לנסוע

וא הופח בצורת בקשה לצרעל' תנאי, לפני שופט בית-המשפט העליון משה לניר. כתב עורר-הדין סלמן שחיק, בפנותו לבית-הדין הגבוה לצדק: "ביום 3 לחודש נובמבר 1966 אושפזה העותרת, בניגוד לרצונה ובעל כורחה, בבית-החולים לחולי נפש בתיים. נאמר לה, כי האישפוז בוצע בתוקף צו שהוצא על-ידי ד"ר ירמור' לוביץ המשמש כפסיכיאטר מחוז."

מה רוצה אסתר כהן מבית-המשפט? דבר פשוט: להורות ל"ר זאב ירמולוביץ, מנהל בית-החולים בבתיים, כי יאפשר לבא-כוחה לבדוק את התיק שלה, כדי לראות אם יש לה אפשרות לקוטט בעצדים משפטיים נגד אלה שהביאו לאישפונה בכוח. והעיקר: כדי לברר מי הביא לאישפונה.

הבקשה נוסחה בלשון משפטית יבשה. עידידי שינוי פינגונו קל מתקבל הסיפור הבא, מפיה של אסתר כהן עצמה:

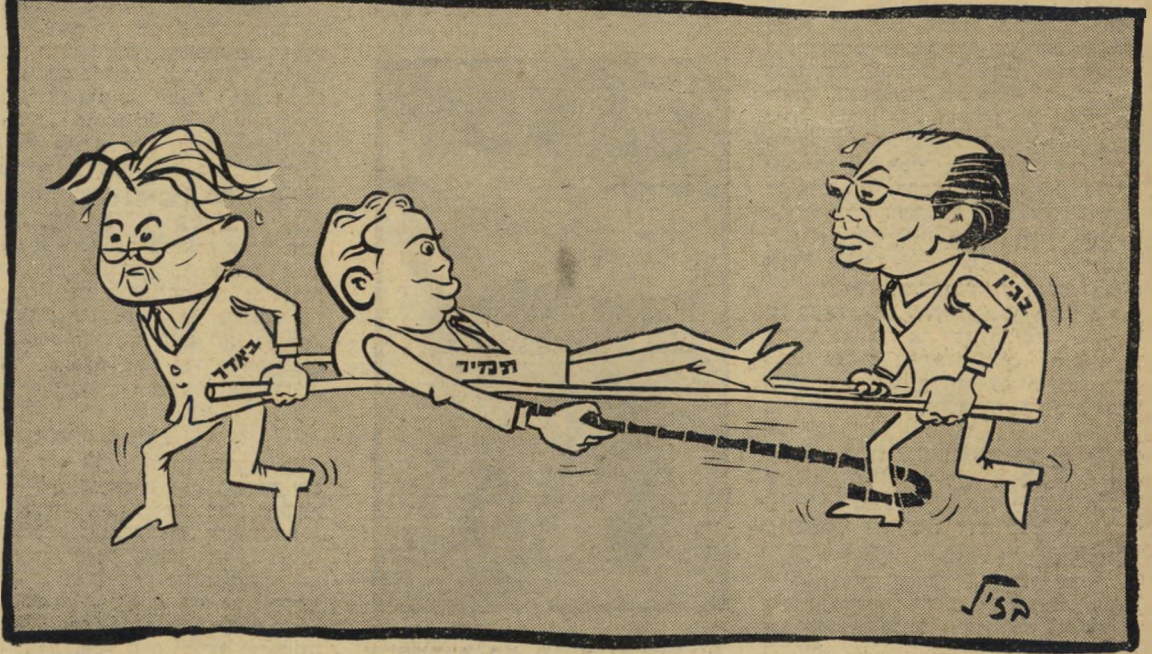
בשעות הערב של אותו יום, בהיותי לבדי בבית, באו לביתי גבר ואשה, שהציגו את עצמם כשליחיו של ד"ר ירמולוביץ ו' טענו כי הוא זומין אותי לבוא למרפאה שבביתו, לשעה אחת בלבד. סירבתי לצוית להוראותיהם.

השניים התפרצו בכוח לדירה, ואז הזמנתי את המשטרה. כשבאו השוטרים הומינו אותי לבירור בתחנת המשטרה ברמת-גן, ושם נאמר לי כי מאחר והוצא נגדי על-ידי ד"ר ירמולוביץ צו-אישפון, עלי לצוית להוראות ולנסוע עם שני האנשים. הוכנסתי למכונית והועברתי לבית-החולים לחולי-נפש בבתיים. שמו הפרטי של האיש שבא מבית-החולים הינו אברהם. אותו אברהם נכנס לחדרו של הרופא התורן וישב עמו כ-20 דקות. לאחר מכן הוכנסתי לשיחה קצרה אל הרופא ה' תורן, וביקשתי לאפשר לי להתקשר עם עוררדין. אך הדבר לא ניתן לי.

רק כנול כתבה

כניסו אותי למחלקה סגורה. מתוך חשש לגורלי, צייתתי להוראות צחת ה' מחלקה. ישבתי בשקט, וכשבאו הרופאים התורניים לביקור, הפניתי את תשומת לבם ל' כליאתי השרירותית. כל אחד מן הרופאים התורניים אמר לי, כי אין לו סמכות להח' ליש בניני.

ביום ראשון, 6 נובמבר 1966 - זאת אומרת שלושה ימים אחרי שהובאתי לשם - הוזמנתי אל הרופאה האחראית של ה' המחלקה, ולאחר שיהא קצרה הורתה הרופ' אה להעביר אותי מן המחלקה הסגורה אל המחלקה הפתוחה. הרופאה ביקשה ממני רק שלא להסתלבט מתחומי בית-החולים. ביקשתי להכנס אל ד"ר ירמולוביץ ולד' בר איתו אך לא נענית. להיפך: הוא היה מתחמק ממני כשראה אותי בכביש הסמוך למשרד הנמצא בתחומי בית-החולים. הוא הוציא את צו-האישפון מבלי שבכלל בדק אותי, ומבלי שנבדקתי על-ידי איזשהו רופא אחר קודם לכן. כעבור מספר ימים שוחררתי - ואני

אותנו יוצאו מחרות רק על אלונקה!

זה שהעתקים של מסמכים כמוסים אלה מצאו את דרכם לידי המחברות העבריות רק הוכיח מחדש את חשיבותה של קואופרציה. התנן: רבימכר. אחר המלחמה נודע דפוס אחווה כאחד הדפוסים הטובים במרחב, וכאשר הגיעה שעתו של האמיר עבדאללה לעלות על כס-המלוכה הוא הכין באחווה את ההזמנות לטקס ההכתרה ברבת-עמון. גם מדינת ישראל ידעה להעריך את טיבו של אחווה, הדפיסה בו את ספר הטלפון ה' ראשון שלה. אך הגאווה וההצלחה הגדולה של אחווה היתה רבי-המכר שהדפיסה לפני כמה שנים: ספר התנ"ך הראשון שהודפס כולו בירושלים, תנך קורו. השבוע היתה לאנשי אחווה סיבה נוספת לגאוות: חבר הקואופרטיב הראשון יצא ל' פנסיה, בדיוק ביום הולדת ה-30 של הדפוס.

הסתדרות ושל קופת-החולים הלאומית שלו ככנס העולמי של הריביוניסטים מחו"ל, שנערך לפני שבועיים, נמצאו גם כמה עס' קני חוץ-לארץ שהסבירו לו זאת היטב, בשפת איומים מנומסת. בגין, לעומתו, חשש מהכתמת שמו כי אחראי לפילוג, וכמי שעורף ראשי חברים - חברים שהיו בעבר אנשי-מחתרת מסורים. הסיכוי שעל אף הכל ילך שוסטאק עם תמיר עד הסוף, עורר בו חששות כי הגוש החופשי יצליח להתקיים מחוץ לחרות, יביא בסופו של דבר לפירוק גח"ל. באשיפה להכרעה מהירה, ולו גם במחיר פילוג, נותר רק ח"כ יוחנן באדר לבדו. הוא ידע מה שידוע כל ישראל: שביתת נשק אינה שלום. היא אף לא מונעת מלחמה חדשה.

במסדרון, אומר להם בנימת התנצלות: "מה אתם רוצים? נכנעו!" באחור של שבעים דקות מתחילה ישיבת המרכז בקומה 14. ואז הוטלה הפצצה.

מיר-שוסטאקטיאר

הדין של התנועה, וחוזרים בהם מכל ההשמצות עליו. אנשי בגין, מצידם, מורידים מעל סדר-היום את הצעת ההשעייה. שביתת-הנשק המפתיעה מקבלת תוקף רשמי בהודעה, כי ועידתה התשיעית של תנועת החרות תכנס בקרוב. הבחירות אליה לא יהיו אישיות, כפי שהיה נהוג בעבר, אלא על-פי רשימות ארציות. מצד אחד אנשי ההנהלה הנוכחית, כשבגין בראשם, ומן הצד השני הגוש החופשי. חברי התנועה ייקראו להכריע.